

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/194/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 5313205900                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.01.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:5313205900.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. I., bytom C., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Ľudová č. 14, Košice, IČO: 47 234 466, adresa pre doručovanie: Košice, Nerudová č. 14, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpená JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou, Malinovo, Slnecná č. 765/3, IČO: 42 174 902, adresa pre doručovanie: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, o zaplatenie 55 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16 C 193/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2014 sp. zn. 5 Co 253/2014, takto

### rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2014 sp. zn. 5 Co 253/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline uznesením z 30. apríla 2014 sp. zn. 5 Co 253/2014 potvrdil uznesenie Okresného súdu Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo 6. septembra 2013 č. k. 16 C 193/2013-50, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie v hore uvedenej veci a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom v Bratislave, č. k. SR 1616509, zo dňa 28. októbra 2009, ktorým bolo rozhodnuté o plnení z úverovej zmluvy, je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a vytvára v danom konaní - o ochrane spotrebiteľa a vydaní bezdôvodného obohatenia, prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je neodstrániteľnou prekážkou konania. Preto súd prvej inštancie správne v zmysle § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) s použitím § 104 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil. V odvolacom konaní odvolateľ úspešný nebol, žalovanej však trovy odvolacieho konania nevznikli, resp. kvalifikovaným spôsobom si trovy odvolacieho konania neuplatnila, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho (spolu s uznesením súdu prvej inštancie) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že sa mu postupom súdov oboch inštancií odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f / O.s.p.). V dôsledku rozhodnutí súdov o zastavení konania, ktoré bolo založené na nesprávnom

právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), bolo žalobcovi neprípustným spôsobom odňaté právo na prístup k súdu, a teda odopretá súdna ochrana proti neprijateľným zmluvným podmienkam, ktorú mali sudy poskytnúť ex offio. Dovolateľ zopakoval, že aj napriek tomu, že v tej istej veci bol na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky vydaný rozhodcovský rozsudok, všeobecný súd je oprávnený aj v základnom konaní prelomiť materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku - na tento neprihliadnuť z titulu neprijateľnej zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky a pokračovať v konaní. Žalobca namietol tiež nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s jeho zásadnými tvrdeniami.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení dovolací súd žiadala, aby dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol. Pokiaľ žalobca v dovolaní uvádza vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j., že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, žalovaná vyslovila presvedčenie, že tento dovolací dôvod nebol naplnený. V konaní pred odvolacím súdom nedošlo k odňatiu procesných práv žalobcu.

4. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

6. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu je upravená v § 237 a § 239 O.s.p. S prihliadnutím na obsah dovolania najvyšší súd osobitne skúmal, či postupom (rozhodnutím) odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

7. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

8. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

9. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť

dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“).

10. Na vady konania, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., je dovolací súd povinný prihliadať bez ohľadu na to, či ich dovolateľ uplatnil alebo neuplatnil (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

11. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (č. l. 53 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu prvého stupňa 24. februára 2014 (č. l. 58 spisu), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobcovi došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu mu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

12. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd preto uznesenie krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP).

13. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania týkajúceho sa dovolania proti tomuto (zrušenému) uzneseniu krajského súdu (453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.